

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 360/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ibplus.sk, s.r.o.**, Pavlovičovo námestie 45, Prešov, IČO 36 502 537, zastúpenej Mgr. Marekom Tauberom, advokátom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 81Er/430/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že na základe návrhu oprávneného a poverenia okresného súdu z 22. novembra 2016 vydaného pod sp. zn. 81Er/430/2016 začal súdny exekútor exekučné konanie proti sťažovateľke ako povinnej o vymoženie pohľadávky vo výške 99,15 eur s príslušenstvom. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľke doručené 27. decembra 2016 a sťažovateľka podala 10. januára 2017 proti exekúcii námietky. Následne 13. februára 2017 doručila súdnej exekútorke aj návrh na odklad exekúcie. O námietkach sťažovateľky proti exekúcii bolo rozhodnuté uznesením č. k. 81Er/430/2016-47 z 22. marca 2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. apríla 2023, tak, že boli zamietnuté a súd odklad exekúcie proti sťažovateľke nepovolil. Na základe žiadosti sťažovateľky o vyčíslenie skutočných trov exekúcie z 13. júna 2023 bolo sťažovateľke súdnou exekútorkou toto oznámenie doručené. Dňa 28. júna 2023 podala sťažovateľka proti oznámeniu súdnej exekútorke o vyčíslení trov exekúcie námietky. Okresný súd o predmetných námietkach proti trovám exekúcie rozhodol uznesením č. k. 81Er/430/2016-63 z 18. júla 2024 tak, že ich zamietol ako podané oneskorene.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že okresný súd porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov z dôvodu, že napadnuté konanie bezdôvodne trvá viac ako 8 rokov od jeho začatia, a to bez zavinenia na strane sťažovateľky. Posledný úkon bol okresným súdom vykonaný 22. marca 2023, a teda v konaní vznikol prietáh v trvaní viac ako jedného roka a troch mesiacov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní.

5. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma.

6. Právomoc je v exekučnom konaní rozdelená medzi dva orgány – exekučný súd a súdneho exekútora. Súd zodpovedá za riadny výkon exekúcie, a to predovšetkým vo fázach, kde sa rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov konania. Tak to je napríklad pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pri rozhodovaní o návrhoch povinného a pod. Naproti tomu súdny exekútor je pri vedení exekúcie (voľbe spôsobu exekúcie) samostatný. Vychádzajúc z uvedeného, k zbytočným prietáhom v exekučnom konaní môže zo strany exekučného súdu dochádzať len vtedy, ak je mu zákonom zverená právomoc a povinnosť rozhodovať (II. ÚS 560/2020). Po právoplatnom rozhodnutí exekučného súdu v konkrétnej veci, t. j. o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania, sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní rozhodoval. Exekučný súd preto nemôže zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale len za dĺžku jeho „jednotlivých rozhodnutí“ v rámci exekučného konania (m. m. III. ÚS 867/2016, IV. ÚS 86/2020). Inými slovami, namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (m. m. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, II. ÚS 186/2019, III. ÚS 403/2021, I. ÚS 115/2022).

7. Sťažovateľka však v ústavnej sťažnosti nenamieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o konkrétnom návrhu, ale vo všeobecnosti a bez bližšieho odôvodnenia namieta

celkovú dĺžku exekučného konania, keď uvádza, že napadnuté „*konanie bezdôvodne trvá viac ako 8 rokov od jeho začatia*“.

8. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022, I. ÚS 272/2023).

9. Vzhľadom na obsah sťažovateľkou predloženej ústavnej sťažnosti musí ústavný súd konštatovať, že ňou predložená „argumentácia“ je založená len na pomerne strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, no bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľku a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka (zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) zároveň v ústavnej sťažnosti ani len prípadné obdobia nečinnosti v napadnutom konaní nijako nekonkretizovala (tiež ani nedefinovala, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, prípadne nesústredenosť alebo nehospodárnosť napadnutého konania, pozn.). Z obsahu ústavnej sťažnosti teda nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní malo byť porušené sťažovateľkou označené právo.

10. Keďže nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ktorou relevantná ústavnoprávna argumentácia vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa ústavy špecifikovaného v petite bezpochyby je, ústavný súd sťažovateľku, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie jej nedostatkov (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 405/2023).

11. Vzhľadom na uvedené a v spojení s § 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

12. Nad rámec veci ústavný súd uvádza, že aj ak by ústavná sťažnosť spĺňala zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre sťažovateľku vecne iný výsledok. Aj keď samotná sťažovateľka vznik zbytočných prietáhov v súvislosti s rozhodovaním o jej konkrétnom návrhu nenamieta, ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že okresný súd v čase doručenia ústavnej sťažnosti nerozhodol o námietkach sťažovateľky proti trovám exekúcie podaných 28. júna 2023. K rozhodnutiu o nich došlo napokon tesne po podaní ústavnej sťažnosti 18. júla 2024. Toto rozhodnutie zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

15. Rozhodovanie okresného súdu o námietkach sťažovateľky proti trovám exekúcie trvalo približne jeden rok a v súčasnosti prebiehajú úkony súvisiace s doručením rozhodnutia účastníkom konania. V tomto ohľade nemožno dĺžku rozhodovania okresného súdu o podaných námietkach označiť za optimálnu, ale rovnako ju nemožno považovať za takú, ktorá by bola zjavne neprimeraná. Preskúmaním ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní, prihliadajúc aj na špecifiká exekučného konania, by ústavný súd nemohol dospieť k inému záveru než tomu, že doterajšia dĺžka napadnutého konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky by tak musel pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2024

Peter Molnár
predseda senátu